

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014. Θ' ΛΟΥΚΑ

Αμφιλοχίου επισκόπου Ικονίου, Γρηγορίου Ακραϊαντίνων.

Σισινίου ομολοῦτου.

Ἔτος 7^{ον} Τεύχος 322

Κυριακή Θ' Λουκά (παραβολή του άφρονα πλούσιου)

Άφρονα χαρακτηρίζει ο Κύριος τον πλούσιο της παραβολής που ακούμε κατά τη σημερινή Θεία Λειτουργία. Τον πλούσιο εκείνο που η γη του έκανε τόσο πολλούς καρπούς, ώστε δεν είχε πού να τους βάλει. Και σκέφτηκε: “θα γκρεμίσω τις αποθήκες μου και θα χτίσω μεγαλύτερες και θα πω: ψυχή μου, έχεις άφθονα αγαθά για πολλά χρόνια, φάε, πιες, ευχαριστήσου”. Ο Θεός όμως του είπε: “άφρονα, απόψε αφήνεις την τελευταία σου πνοή. Όλα αυτά που ετοίμασες σε ποιόν θα ανήκουν λοιπόν;”. “Τέτοιος είναι ο άνθρωπος που μαζεύει θησαυρούς για τον εαυτό του και δεν πλουτίζει κατά Θεόν”. Με αυτή τη φράση κλείνει ο Χριστός την παραβολή, θέλοντας να αντιδιαστείλει τη μέριμνα για τα υλικά αγαθά με τη φροντίδα για την απόκτηση των πνευματικών θησαυρών. Δεν καταδικάζει τον άνθρωπο της παραβολής επειδή ήταν πλούσιος, ούτε γιατί καρποφόρησε άφθονα η γη του. Τον κατακρίνει για τον εγωκεντρισμό του, που αφ' ενός μεν θεώρησε ότι τα αγαθά που απέκτησε προορίζονται αποκλειστικά για τη δική του ευχαρίστηση και αφ' ετέρου πίστεψε ότι θα ζει αιώνια και θα απολαμβάνει τον πλούτο του. Τον χαρακτηρίζει ο Χριστός άφρονα, δηλαδή ανόητο, όχι για την προνοητικότητά του, αλλά για την απληστία του. Θα μπορούσε ο πλούσιος της παραβολής να συγκεντρώσει τα αγαθά του στις αποθήκες που διέθετε και το περίσσευμα να το δώσει στους φτωχούς, περιμένοντας στο μεταξύ τη νέα σοδειά. Αυτός όμως όχι μόνο δεν σκέφτεται τον πλησίον του, αλλά με τη συμπεριφορά του δείχνει ότι δεν εμπιστεύεται τον Θεό, ή έστω τη γη την ίδια που παράγει τους καρπούς. Και το αποτέλεσμα δεν είναι άλλο, από το να στερηθεί και ο ίδιος, μιας που ο Θεός τον παίρνει από την επίγεια ζωή, όλα αυτά που με κόπο και ιδρώτα

συνέλεξε για την δική του προσωπική απόλαυση. Καταδικάζει επιπλέον τούτη τη συμπεριφορά ο Κύριος, επειδή στο βάθος του ο εγωκεντρισμός συνιστά απιστία κατά του Θεού. Χαίρεται ο πλούσιος με τη γη και τα αγαθά του, θεωρεί ότι του ανήκουν όλα και ότι μπορεί μόνος του να ρυθμίζει τη ζωή του. Ξεχνά πως ό,τι και αν έχουμε, είναι δώρο του Θεού, ακόμα και τα υλικά αγαθά. Ξεχνά, ακόμα περισσότερο, πως όσο και αν προσπαθήσουμε, πάντα υπάρχουν γεγονότα και καταστάσεις στη ζωή μας που ούτε να προβλέψουμε μπορούμε, ούτε να ελέγξουμε ή να αποτρέψουμε. Και εκεί, αν μη τι άλλο, αποδεικνύεται πόσο εύθραυστη είναι η “παντοδυναμία” μας και πόσο έχουμε ανάγκη τη βοήθεια του Θεού. Γι αυτό και ο Χριστός, στην επί του Όρους ομιλία Του, πριν μας παροτρύνει να φροντίζουμε για τους πνευματικούς θησαυρούς, μας λέει να μη μεριμνάμε ούτε για τροφές, ούτε για ενδύματα, ούτε για επίγειους θησαυρούς που αφανίζονται από τους κλέφτες και από τη φθορά του χρόνου, και να μην είμαστε ολιγόπιστοι αλλά να έχουμε εμπιστοσύνη στο Θεό, που φροντίζει και προσφέρει τροφή στα πουλιά και λαμπρά χρώματα στα λουλούδια, και κάθε απαραίτητο αγαθό στον άνθρωπο που πιστεύει στον Θεό. “Αλλά”, μας παροτρύνει, “ να αποθησαυρίζετε τους επουράνιους θησαυρούς, που ούτε σαπίζουν, ούτε καταναλώνονται, ούτε αρπάζονται από τους κλέφτες. Γιατί όπου βρίσκεται ο θησαυρός σου, εκεί είναι και η καρδιά σου”. Δυστυχώς, η καρδιά των ανθρώπων ανέκαθεν κινείται και προσκολλάται σε αυτά που βλέπει, στις μέριμνες του βίου και στα υλικά αγαθά. Η καταναλωτική κοινωνία μέσα στην οποία ζούμε δεν αποτελεί εξαίρεση αλλά επίφαση αυτού του γεγονότος. Οι άνθρωποι διακατεχόμαστε από μια σπουδή να αποκτήσουμε όσο περισσότερα μπορούμε, προκειμένου να κάνουμε τη ζωή μας πιο άνετη, και τελικά εγκλωβίζομαστε στην αναζήτηση της ευτυχίας, στη δυστυχία της πλεονεξίας μας. Αδιαφορούμε για τον πλησίον μας, για τα προβλήματά του, για τις ανάγκες του. Και τελικά, σαν τον άφρονα της παραβολής, παγιδευόμαστε στον εγωισμό μας και ολιγοπιστούμε απέναντι στο Θεό. Δεν μας λέει ο Χριστός να μη φροντίζουμε για την οικογένειά μας, για το μέλλον των παιδιών μας, για την εξασφάλιση των αναγκαίων. Αλλά μας τονίζει ότι δεν είναι αυτά όλα τόσο σημαντικά, ώστε να ξεχνούμε την επιμέλεια της ψυχής μας. Μας παροτρύνει λοιπόν να προσδιορίσουμε εκ νέου τις προτεραιότητές μας, να στρέψουμε και πάλι στο βλέμμα στον ουρανό: “να επίζητείτε πρώτα την βασιλεία του Θεού και την δικαιοσύνη Του, και όλα τα άλλα θα σας δοθούν”.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Τα Εισόδια της Θεοτόκου

Εορτάσαμε τα Εισόδια της Θεοτόκου, όταν δηλαδή οι γονείς της, ο Ιωακείμ και η Άννα, την αφιέρωσαν στον ναό, τριετές νήπιο, όπου και παρέμεινε μέχρι που οι ιερείς την παρέδωσαν στον Ιωσήφ τον μνήστορα. Η διήγηση αυτή, που περιγράφεται στο απόκρυφο Πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου, έχει γίνει αποδεκτή από την Παράδοση της Εκκλησίας, όπως άλλωστε και η διήγηση του αποκρύφου κειμένου που αποδίδεται στον ευαγγελιστή Ιωάννη, περί της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Το πρωτευαγγέλιο του Ιακώβου λέει ότι αφού οι άτεκνοι Ιωακείμ και Άννα απέκτησαν την Θεοτόκο Μαρία, σε προχωρημένη ηλικία και μετά από πολλές προσευχές και δεήσεις, αποφάσισαν να εφαρμόσουν την παράδοση που αφορούσε στα πρωτότοκα αγόρια, δηλαδή να την αφιερώσουν στον ναό. Έτσι, όταν συμπλήρωσε το τρίτο έτος της ηλικίας της την συνόδεψαν, εν μέσω λαμπαδηφορούντων νεανίδων, και οι ιερείς την οδήγησαν στα άγια των αγίων, στο ενδότερο δηλαδή του ναού του Σολομώντα, όπου φυλάσσονταν η Κιβωτός της Διαθήκης με τις πλάκες του δεκαλόγου, η χρυσή στάμνα με το μάννα και η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα. Εκεί κανείς δεν είχε το δικαίωμα να εισέρχεται, παρά μόνο ο αρχιερέας του Ισραήλ, μία φορά το χρόνο, για να προσφέρει θυμίαμα στον Θεό. Εκεί παρέμεινε η Υπεραγία Θεοτόκος δώδεκα ολόκληρα χρόνια, και τρέφονταν από έναν άγγελο και διαφύλαξε την φυσική της αγνότητα άσπιλη, μέχρι να έρθει η ώρα να μνηστευθεί τον Ιωσήφ και σχεδόν αμέσως να γίνει αποδέκτης του χαιρετισμού του αρχαγγέλου Γαβριήλ και να συλλάβει τον Χριστό εκ Πνεύματος Αγίου. Το ανάγνωσμα από την προς Εβραίους επιστολή του αποστόλου Παύλου το οποίο ακούσαμε σήμερα, περιγράφει την Σκηνή του Μαρτυρίου, η οποία στα πρώτα χρόνια ήταν μία μεγάλη δίχωρη σκηνή, ενώ την εποχή του Χριστού αποτελούσε το ιερότερο μέρος του ναού του Σολομώντα, και αποτελούνταν πάλι από δύο μέρη, τα άγια και τα άγια των αγίων. Και ενώ στα άγια προσέρχονταν πάντα όλοι οι ιερείς για να προσφέρουν λατρεία, στα άγια των αγίων, όπως είπαμε, έμπαινε ο αρχιερέας μόνο μία φορά τον χρόνο, αφού πρώτα προσέφερε θυσίες με αίμα ζώων, τα οποία θυσίαζε για να καθαριστούν τα αμαρτήματά του και τα αγνοήματα του λαού. Ο απόστολος Παύλος παραλληλίζει τον αρχιερέα του Ισραήλ με τον Χριστό, λέγοντας ότι ο μεν πρώτος έπρεπε να επιτελεί τον εξαγνισμό κάθε χρόνο, ενώ ο Χριστός προσέφερε το αίμα του εφάπαξ και διαπαντός, ως λύτρο και καθαρτικό από τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων, των τότε, των πριν

και των μετέπειτα. Γι αυτό και δεν έχουμε πλέον ανάγκη το παλαιό ιερατείο, ούτε να θυσιάζουμε ζώα, τα οποία εξάλλου δεν προσέφεραν ουσιαστικό καθαρισμό στους ανθρώπους, διότι οι εξαγνισμοί εκείνοι ήταν σαρκικοί, ενώ η αμαρτία έχει χαρακτήρα πρωτίστως πνευματικό. Η σκιά και οι τύποι παρήλθαν, τώρα τα πάντα έχουν γίνει καινούρια κτίσις, τώρα ο Τάφος αναβλύζει το φως της Αναστάσεως και την λύτρωση για όλους τους πιστούς. Η λατρεία των χριστιανών είναι λογική λατρεία, εν πνεύματι και αληθεία, γι αυτό και δεν συνδέεται με κανέναν τόπο αλλά προσφέρεται εν παντί καιρώ και πάση ώρα. Αρχιερέυς για εμάς είναι ο Χριστός, και μάλιστα «κατά την τάξιν Μελχισεδέκ», δηλαδή χωρίς προηγούμενο και χωρίς επόμενό του· είναι επίσης θύμα ιερών, ο προσφέρων και προσφερόμενος όπως λέμε στην Θεία Λειτουργία. Κάτω από αυτή την προοπτική εξηγείται ο λόγος για τον οποίο στους χριστιανικούς πλέον ναούς έχει το δικαίωμα και μπαίνει όλος ο πιστός λαός, ενώ στο ιερό βήμα μόνο οι λειτουργοί, οι διάκονοι δηλαδή και συλλειτουργοί του μόνου ιερουργούντος και προσφερομένου Χριστού. Από τον παραλληλισμό του Χριστού με τον αρχιερέα του Ισραήλ προήλθε και ο παραλληλισμός της Υπεραγίας Θεοτόκου με την Σκηνή του Μαρτυρίου, εντός της οποίας κατέβαινε ο Θεός και μιλούσε με τους προφήτες. Προτύπωση επίσης της Παναγίας θεωρείται η Κιβωτός της Διαθήκης η οποία κρατούσε τις θεϊκές εντολές, ομοίως η στάμνα η οποία περιείχε το μάννα εξ ουρανού, και τέλος η ράβδος του Ααρών η βλαστήσασα. Οι λόγοι των αγίων Πατέρων και η υμνολογία της Εκκλησίας μας πολλές φορές αναφέρονται στις εικόνες αυτές ως προτυπώσεις της Παναγίας και του ρόλου τον οποίο επιτέλεσε για την σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού και την εν γένει σωτηρία του ανθρώπινου γένους. Έτσι, ένας ύμνος από την ενάτη ωδή της εορτής, σύνοψίζει όλα αυτά ως εξής: «Παραδόξως προδιετύπου Ἄγνη, ὁ Νόμος σε σκηνήν καὶ θεϊαν στάμνον, Ξένην κιβωτόν, καὶ καταπέτασμα καὶ ράβδον, Ναὸν ἀκατάλυτον, καὶ πύλην Θεοῦ· Ὅθεν ἐκδιδάσκει σοι κράζειν· Ὅντως ἀνωτέρα πάντων, ὑπάρχεις Παρθένε ἄγνη». Την ανωτέρα πάντων ανθρώπων Υπεραγία Θεοτόκο ας ανυμνήσουμε κι εμείς με μια φωνή και μια καρδιά, ευχαριστούντες τον φιλόανθρωπο Θεό για τις άπειρες ευεργεσίες του τις οποίες προσέφερε και πάντα προσφέρει απλόχερα στον κόσμο, και ας την παρακαλέσουμε να πρεσβεύει στον υιό της και Κύριο ημών Ιησού Χριστό, ώστε όλους να μάς αναδείξει ναούς αγιασμένους του εν ημίν οικούντος Αγίου Πνεύματος.